

Ferenczi András 1950 – 2011

A korán eltávozott Andris testvérünk példája mutatja azt is, hogy lehetünk próféták saját környezetünkben is.

Közösségünkben András az, aki megkezdte a sort a hazafelé menő úton. Többször felvetődött közöttünk találkozáskor, hogy vajon ki lesz az első? Elméláztunk rajta, aztán témát váltottunk.

Andrist gyermekkorom óta ismerem. Mindketten Halásztelken laktunk. Együtt jártunk általános iskolába, egy évfolyamban. Aztán szétváltak útjaink. Férjhez mentem, született egy kislányom, amikor a lányom kilencéves lett, a férjem meghalt.

Én akkor majdnem minden nap mentem templomba. Egy éven keresztül, szinte megszállottként, mindig ott voltam. Egy alkalommal itt találkoztam Andriszal és Piroskával. Örültünk egymásnak, és még akkor átjöttek hozzám. Komoly, mély beszélgetésbe kezdtünk, Jézusról, Istenről, vallásról, egyházzal... Sok kérdésem volt, nekik is felém, és én nagyon-nagyon örültem, mert olyan válaszokat kaptam, amik megerősítették az én gondolataimat.

Ettől kezdve rendszeresen összejártunk „elmélkedni”, gondolatokat tisztázni. Egyszer csak András elkezdett beszélni a Bokorról, közösségről. Hívott a maguk közösségébe. Ennek huszonhat éve. Még ma is élénken bennem van a náluk töltött első karácsony délután. A karácsony, a születés megünneplése.

Jó közösség voltunk, vagyunk még ma is. Természetesen viták voltak, de valahogy mindig megoldódtak. Andrásnak a közösség sokat jelentett. Nagyon komolyan vette. Nehezen viselte a késést, késületlenséget, pontatlanságot. Ő mindig pontos volt, alaposan felkészült, jó ötletei voltak. Összetartotta a tagokat; a lelki gyakorlatok helyéről ő gondoskodott, előadókat hívott.

Halásztelken 1988 körül megalakítottunk egy civil csoportot, SZEM (Szolgálat Egy-Másért) néven. Ennek a csoportnak létrejöttében is nagy szerepe volt.

A SZEM feladataként tűzte ki;

- Felmérni Halásztelkek szociális helyzetét.
- Ruhakamra létrehozását (a szétszórásra szánt ruhákat a rászorulóknak ingyen megkapták. Ez a kamra ma is működik).
- Szociálisan rászoruló gyermekek táboroztatását - plébániákon szálltunk meg, és a költségeket adományokból fedeztük. András és Piroška sok munkája is éltette ezeket a táborokat a gyerekek (és a táboroztatók) nagy örömeire.

Andris a Mexikói úti Mozgáskorlátozottak Intézetének táboroztatásán is segítő volt, és a Bokor karácsonyi hajléktalan-étkeztetéséből is kivette részét. Nyitott szemmel járt. Mindig észrevette a szükségben lévőt, és segítette munkával, pénzzel, jó szóval.

Szabadgondolkodó, mély érzésű, nagyon nagyszívű ember volt.

Számára Jézus volt a minta, Őt próbálta követni. Tisztában volt vele, hogy Isten Országa rajta is múlik.

Piroskával kiegészítették egymást. Olyanok voltak, mint a jin és a jang.

Közösségi találkozókon a széke üres lett. DE tudjuk, hogy ott van közöttünk. Gondolatban átöleljük egymást mindannyian és a körünk újra teljes.

Kovácsné Sára